

V České republice je stále vysoký počet rozvodů. Tisíce rodin ročně se rozpadá a nejhůř to nesou hlavně děti. V současnosti psychologové doporučují střídavou péči, ale ne vždy je možná a ne vždy jsou rodiče ochotni k ní přistoupit.

Dítě jako rukojmí, tak to často při rozvodech probíhá. Místo aby se rodiče v klidu domluvili a pokud možno, zeptali se i svého dítěte, jak by si přálo, aby to vypadalo, tahají se o svou ratolest a svému partnerovi to chtějí co nejvíce zavařit. Nejčastěji se u soudu setkávají s tím, že máma nebo táta chtějí dítě výhradně do své péče a pokud je druhému rodiči umožněn alespoň víkendový kontakt, nedodržují to. Pro dítě je ale velmi důležité, vidět své rodiče, i když rozvádějí se, v souladu. Jen tak si do budoucna neodnese těžké psychické trauma a nebude dělat chyby ve svých vztazích.

Nutno ale podotknout, že ani soudy dnes nejsou pokrokové a i když by v mnohých případech šla zařídit střídavá péče, raději svěří dítě jen jednomu z rodičů, nejčastěji matce. Druhý rodič pak své dítě vídá jen jednou za 14 dní o víkendu, 14 dní o prázdninách a druhý svátek vánoční. To samozřejmě často nestačí. Chcete dítě do střídavé péče? Pak se svěřte do rukou psychologů a nechtě si udělat odborný posudek. Tak jako to udělali rodiče osmiletého Jirky.

„Nebylo to jednoduché, přeci jen soud v našem městě nejedná nejrychleji a navíc je požadavek na střídavou péči poněkud komplikovanější a méně častý. Museli jsme zkrátka dokázat, že to bude fungovat.“ Vypráví Mirka, máma Jirky. Ta taky požádala o rozvod. A statistiky ukazují jasně, že dvě třetiny rozvodů, podávají ženy. „Jirka byl pořád v práci, o Jiříka jsem se starala odmala převážně já a když jsem nastoupila do práce a péče byla na obou, začalo to skřípat. Jirka si brzy našel jinou ženu a pak už to nešlo. Jasně, že jsem uvažovala, že požádám o výhradní svěření do péče, ale na druhou stranu od té doby, co jsme se domluvili na rozvodu, najednou nám starost o Jiříka šla skvěle a já syna nechtěla připravit o radosti s tátou. A tak jsme si našli skvělého psychologa, který nám střídavou výchovu vřele doporučil. I kvůli tomu, že byl syn v některých situacích nezdravě fixovaný na mě a osamostatnění mu nemělo ublížit. Jiřík byl nadšený, že bude mít dva pokojíky a směl si vybrat zařízení do toho tátového. Bývalý manžel má dům, takže si tam Jirka užije pejska, my doma máme kočku. Jinak to probíhá tak, že máme Jirku vždy od pondělního odpoledne, kdy si ho jeden z nás vyzvedne před školou a druhý ho zase u školy vyzvedne za 14 dní. Při jakékoliv změně si musíme sednout a vše sladit. Třeba to, aby mohl Jirka chodit na nějaké koníčky. To se musíme domluvit na dni a čase, aby to vyhovovalo oběma. S Jirkou teď vlastně vycházíme lépe, než za roky soužití a i Jiřík je spokojený. Táta mu dovolí věci, které já ne a obráceně, ale nezneužívá toho. Vybírá si od každého to své.“ Usmívá se Mirka.

Do střídavé péče se dostane dítě jen ve zhruba 2% případech rozvodů. Bohužel. Někdy by se i rodiče domluvili, ale pro tuto péči musí být podmínky. Rodiče musí bydlet stále ve stejném městě a dítě by mělo mít oba pokoje obdobně zařízené, aby se hlavně v prvních měsících, rychle srovnalo s novou situací. A jak to vypadá v rodinách, kde je dítě svěřeno výhradně do péče mámy?

„Rozvod byl moje chyba.“ Vypráví Pavel. „Dnes už to vím, byl jsem mladý, chtěl jsem si užívat a i když jsme Blance nikdy nezahnul a ona mě nikdy nepodezřívala, náš vztah prostě nevydržel. Chtěl jsem být s kamarády a na ženu s malou dcerkou jsme si čas neudělal, přestože mě

prosila a později i vyhrožovala, že se rozvede. Krachlo to, ale až když jsem přišel o práci a hrozně se zadlužil. S malou Natálkou se odstěhovala k rodičům a já měl co dělat, abych neskončil pod mostem. To, že malou svěří mámě, byla samozřejmá věc. I když jsem si brzy našel práci, po ní jsem ještě chodil na brigády, abych mohl splácet a přispívat i dcerce. Ta u mě byla každý druhý víkend, jezdili jsme i na prázdniny. Po pár letech si ale Blanka našla nového muže a založila s ním rodinu. Je to takový ten ideál – po práci hned domů, vydělává slušné peníze, hraje si s dětmi, létají k moři. Blanka ho začala idealizovat i před Natálkou, které je teď už 14 let, a ta se mi začala odcizovat. Přijela jen na Vánoce a od té doby jsem ji neviděl. Nemůžu ji nutit, je to velká holka, ale mrzí mě to, je to mé jediné dítě.“ Uzavírá Pavel.

Po rozvodu je časté, že hlavně otcové, kteří o své dítě usilovali pro to, aby ublížili ženě, najednou ztratí zájem o dítě. Někdy jen nechtějí dítě vídat, jindy je hůř a přestávají na něj i platit.

„Proč jsme se vlastně rozvedli? To bylo složitější.“ Vypráví Jiřina. „Ivo se dětem nikdy moc nevěnoval, spíš si doma sednul k počítači a nechal se obskakovat. Peněz moc domů nenosil, ani se nesnažil najít si lepší práci a tak jsme každý měsíc byli jako na trní, jestli vyjdeme nebo ne. Po druhém dítěti už jsme se spolu ani nemilovali. Zkrátka v našem vztahu bylo všechno pryč, celá domácnost a děti byly na mě a já to časem přestávala snášet. Byla jsem mladá, chtěla jsem si s dětmi užívat třeba u vody nebo na horách, ale byl to jen nedosažitelný sen. Na můj návrh na rozvod ani nehnul brvou, podepsal, já se odstěhovala do 2+1, který mi pomohli zafinancovat rodiče, našla jsem si práci, díky které máme i na tu vodu nebo hory. Ovšem musím si hodně odtrhnout od pusy. Ivo totiž na děti platí, ale jen jak se mu zachce. A to má dávat jen tisícovku měsíčně. Ale rozhodně jsem teď spokojenější, nemusím totiž skákat okolo povaleče. Děti k tátovi jezdí tak jednou za půl roku, nemá nijak zájem, spíš mu volám já, že by ho děti rády viděly. Pak přijedou s hromadou dárků, a tím si myslí, že má klid.“ Krčí rameny Jiřina.

Rozvody jsou čistě individuální věc, nedá se říci, jak by měly probíhat a kdo by měl děti dostat do péče. Důležité je, aby probíhaly co možná nejklidněji, pokud možno za dohledu psychologa, který by měl rozpadlé rodině pomoci najít nejlepší řešení pro děti.

Bolestné rozvody

Napsal uživatel

Čtvrtek, 02 Duben 2009 12:26 - Aktualizováno Čtvrtek, 02 Duben 2009 12:30
